

та правѣж вече да чакашъ. Въ награда, земамъ смѣлостъ да са понадѣж на благоволеніето ви; надѣж са че за моя угода ще оветявашъ нѣкакъ почесто, отъ колкото Н. Превѣсходителство, дрехытъ си, защото неговытъ сж вѣчны!»

Пикильо са обѣща, и си устоя на думата; защото, поради въспитаніетото си, той немаше никое понятие за редъ, вниманіе и економія.

Очарованъ отъ прекраснытъ лица и отъ достолюбіето на двѣтъ момичета, които презъ сичкото си пжтуванье са разговаряхж непрестанно съ него, Пикильо помисли че тъй ще бжде и за напрѣдъ, и че не щѣше да има никоя друга работа въ палата на д'Агвилара, нѣщо което го много благодарѣше; но старыитъ военачалникъ, природно дѣятеленъ и трудолюбивъ, не искаше никой да стои въ кжщата му празенъ; въ интереса даже на циганчето, той го предаде на настойника си, Пауло де-Ченфуего, заповѣда му да го изучи, да го упражни, и да му покаже сичката служба на стаята му, като му даде сжщевременно высша и неограничена власть надъ дѣте-то, но съ условіе да я употребява умѣренно и кротко, условіе, което въобще забравятъ сичкытъ неограниченны власти.

Тъй и Пауло Ченфуего, толкози погодѣма наклонность обѣщаше къмъ туй, защото дохождавѣето на Пикильо, растрояваше единъ старъ неговъ планъ, споредъ който той искаше да введе въ кжщата на намѣстника единъ свой любимецъ, когото наричаше свой крыщелникъ, но който, споредъ други слухове, былъ му поближенъ роднина, и бѣше му настоятелно препоржченъ отъ параманата на единъ владыка отъ Бургосъ.

Туй обстоятелство не смали обжкновенната му намржченость, напротивъ той гледаше докачено, какъто и сичкытъ други слугы на кжщата, слугарското си достолѣіе, че са даде независимо отъ него тѣзи служба на единъ скитникъ, намѣренъ въ единъ лѣсъ, окаченъ на едно дърво, и еще повече, на единъ малкъ просякъ дрипавъ! . . . И като забравяхж че